

ת"פ 31052/09/15 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד שלומי הרוש

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 31052-09-15 מדינת ישראל נ' הרוש

לפני כבוד השופט אביב שרון
בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד אנה גורלניק

נגד

שלומי הרוש - הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד בני כץ

גזר דין

הרשעת הנאשם

1. הנאשם, יליד 1975, הורשע לאחר שמיעת הראיות בעבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש**, בניגוד לסעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ו**חבלה במזיד לרכב בצוותא**, בניגוד לסעיף 413ה' יחד עם סעיף 29(א) לחוק העונשין. העובדות העומדות בבסיס הרשעת הנאשם פורטו בפסקה 43 להכרעת הדין ואלה עיקריהן:

- הנאשם הוא בעלים של בית קפה "ארומה" במתחם מול הפארק ברעננה.

- ביום 3.4.15 סמוך לשעה 13:00, הגיע המתלונן לשטח הפריקה והטעינה שמאחורי בית הקפה והחנה שם את רכבו, זאת לאחר שנכנס למתחם בניגוד לתמרור "אין כניסה פרט לפריקה וטעינה".

- בשלב מסוים, הגיע הנאשם למתחם והחנה את רכבו במרכז הכביש, מול דלת הכניסה לבית הקפה ולפני רכבו של המתלונן. מאחורי רכבו של המתלונן חנה רכב עד התביעה אימן אבו ראס, כשהמרחק בין חזית רכב המתלונן לאחורי רכבו של הנאשם קצר מאוד.

- המתלונן שאל את אחד הפועלים של מי הרכב וביקש שיזיזו אותו על מנת לאפשר לו לנסוע לפניו ולצאת מהשטח התפעולי. הפועל נכנס לבית הקפה, ולאחר מכן, גם המתלונן חלף על פני רכב

הנאשם, נעמד בפתח הכניסה לבית הקפה ושוחח עם הנאשם, שיצא אחריו. המתלון עמד במקביל לרכב הנאשם והמשיך בדין ודברים עם הנאשם. המתלון לא הבחין בביתו של הנאשם שישבה אותה עת ברכב הנאשם ולא איים על הנאשם ש"יתנגש ברכבו ויהרוג את בתו שבתוך הרכב". המתלון אמר לנאשם שבמידה ויצא יפגע ברכבו, תוך הפניית איום מרומז.

- בשלב זה, בחלוף 11 שניות, ובעוד הנאשם עומד לצד רכבו, התנגש המתלון ברכב הנאשם מאחור, תוך שרכב הנאשם זז מעט לפניו. כתוצאה מכך, נגרם נזק לחזית-שמאל רכב המתלון ואילו רכבו של הנאשם כמעט ולא ניזוק.
- הנאשם, בתגובה, ניגש לקדמת רכבו ונטל קרש עץ שהיה מונח על המדרכה (שביל הכורכר) משמאל. הוא החל לחבוט ברכב המתלון, בפלג גופו העליון של המתלון, ואף תקף את המתלון בכך שמשך בחולצתו אשר נקרעה. כתוצאה מכך, נגרמו למתלון חבלות בדמות סימנים אדומים בחזה.
- המתלון תמרן אחורנית על מנת לנסות ולהימלט מהמקום ופגע עם חלקו האחורי של רכבו בחזית רכבו של עד התביעה אימן אבו ראס.
- בשלב זה, הנאשם הרים מהרצפה טבעת ברזל של אינסטלטורים והיכה באמצעותה בדלת הנהג של המתלון.
- ברכב המתלון היכו מעורבים נוספים (מג'ד נאשף ו/או אימן אבו ראס ו/או אחרים) וכתוצאה מכך, נגרמו לו נזקים בדמות ניפוח שימשה קדמית ושימשה אחורית, נזק לדלת הנהג, מכות למכסה המנוע ולפגושים ופנסים נשברו. שווי הנזק שנגרם לרכב עמד על 39,316 ₪.
- בשלב מסוים, הצליח המתלון לנסוע מהמקום בנסיעה אחורנית והמתין עד להגעת המשטרה.

2. יצוין, כי בהכרעת הדין נדחתה טענת "הגנה עצמית" שהעלה הנאשם, לאחר שנקבע כי לא התקיים תנאי "הסכנה המוחשית" שכן המתלון לא אמר לנאשם שיהרוג את בתו; התנגשות רכב המתלון ברכב הנאשם לא היתה בעוצמה כה גבוהה; רכב הנאשם זז מעט לפניו; וכמעט לא נגרם נזק לרכב הנאשם. זאת ועוד, העובדה שהמעורבים מצאו לנסות ולמשוך את הנאשם מהמתלון - כמו גם בחירתו של הנאשם לגשת לחזית רכב המתלון על מנת לצלמו - מלמדים על היעדר "סכנה מוחשית" לנאשם בעת הארוע. עוד נקבע בהכרעת הדין כי נטילת המקל מהרצפה ונטילת טבעת המתכת והמשך הכאת המתלון ורכבו - אינם מתיישבים עם "יסוד המיידיות" ו"יסוד הפרופורציונאליות" שבבסיס ההגנה העצמית הנטענת.

לפיכך, כאמור, הורשע הנאשם בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש וחבלה במזיד ברכב בצוותא, אם כי בנסיבות מעט שונות מאלה המתוארות בכתב האישום.

3. מאחר ו"ניהול ההוכחות על ידי הנאשם נמצא מוצדק בהכרעת הדין, בכך שחלק מגירסת המתלון נדחתה והכרעת הדין, אשר אמנם הרשיעה את הנאשם בשתי העבירות העיקריות, חרגה ממסגרת האמור בכתב האישום, באופן שיש בה כדי להוות שיקול לקולא במסגרת הטיעונים לעונש וגזירת הדין" (עמ' 111, ש' 1 לפר') - מצאתי להיעתר

לבקשת ב"כ הנאשם והפניתי עניינו לשרות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר לעונש, כאשר ההגנה ביקשה ששרות המבחן יתייחס לשאלת ביטול ההרשעה בדין.

תסקיר שרות המבחן

4. בתסקיר מיום 28.5.17 נאמר כי הנאשם נשוי ואב ל-4 ילדים, עובד כעצמאי בתחום המסעדות מזה כ-20 שנה; שירת ביחידה קרבית ועבר לתפקיד תומך לחימה בשל בעיה בריאותית; בעל תואר ראשון במנהל עסקים; כיום הוא זכאן של רשת בתי קפה בארץ ובבעלותו שבעה סניפים; בעברו הליך פלילי משנת 2011 שהסתיים ללא הרשעה בדין בגין עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים אשר ביצע בשנת 2007; הנאשם שב והעלה בפני שרות המבחן טענתו לפיה פעל כמתואר בהכרעת הדין בעקבות האיום שחש מהתנהגותו של המתלונן ועל מנת לנטרל אותו מלהמשיך להתנגש ברכבו, כשהוא שולל שהיכה את המתלונן; הנאשם הביע חרטה על התנהלותו ועל השלכת מעשיו על המתלונן והצר על כך שנכנס לעימות עם המתלונן ולא עצר בטרם הסלים הארוע.

שרות המבחן התרשם מנאשם בעל נטייה לפעול באופן אימפולסיבי המתקשה לווסת דחפיו התוקפניים במצבים בהם הוא חווה תחושות של לחץ, חוסר אונים ואיום על דימויו הגברי. שרות המבחן התרשם כי הנאשם ניהל מאבק כוח מול המתלונן, אותו התקשה לעצור בכל שלב ואשר הסלים להתנהלות אלימה בזמן שבתו שהתה ברכב. התנהלות זו נבעה - להתרשמות שרות המבחן - על רקע היות הנאשם מאופיין בדימוי גברי נמוך ובצורך להשיג תחושה של כוח ושליטה בסיטואציה. לצד זאת, צויין שהתנהלות זו של הנאשם חריגה ואינה מאפיינת אותו בדרך כלל.

לאחר ששקל גורמי סיכון וסיכוי לשיקום, העריך שרות המבחן כי נשקפת מהנאשם רמת סיכון בינונית להתנהלותו בעתיד, והחומרה הצפויה מהתנהלות אלימה של הנאשם צפויה להיות בינונית אף היא.

שרות המבחן המליץ לשלב את הנאשם בקבוצה טיפולית המיועדת לאנשים שביצעו עבירות אלימות ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף של 180 שעות.

לענין ביטול ההרשעה - טען הנאשם כי במידה ותיוותר ההרשעה על כנה לא יוכל להפעיל את אחת המסעדות שבבעלותו הממוקמת בשדה התעופה וכן לא יוכל לגשת למכרז לצורך פתיחת בית עסק חדש. נוכח חומרת העבירות, הקושי בנטילת האחריות, ההליך הקודם שהסתיים ללא הרשעה בדין, אף הוא בגין ביצוע עבירות אלימות, התקשה שרות המבחן לבוא בהמלצה לביטול ההרשעה.

טיעוני ב"כ הצדדים לעונש

5. ב"כ המאשימה עתרה לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שרות ל-12 חודשי מאסר, לצד רכיבי ענישה נלווים. את עונשו של הנאשם ביקשה למקם "בראש השליש התחתון של המתחם". התובעת הפנתה לנסיבות המחמירות העולות מהארוע, לעובדה שמדובר במעשה תקיפה חמור ומכוער ולמכת המדינה שעניינה "הזעם בכבישים". עוד הפנתה לכך שמעשה התקיפה בוצע בצוותא חדא עם אחרים. התובעת הפנתה להיבטים השליליים העולים מתסקיר שרות המבחן, וביניהם, היעדר נטילת אחריות, היעדר אמפטיה למתלונן, סיכון ברמה בינונית הנשקף מהנאשם ועבר פלילי בתחום. עוד טענה כי אין מקום לשקול ביטול ההרשעה במקרה זה, שכן אינו עומד בתנאי הפסיקה.

6. ב"כ הנאשם חילק טיעונו לשלושה אדנים - ראשית טען שכפי שציין בית המשפט בהחלטתו להורות על עריכת תסקיר, ניהול ההוכחות היה מוצדק מבחינת ההגנה, שכן בהכרעת הדין נקבעו עובדות, לקולא, שלא נזכרו בכתב האישום; שנית טען שיש בהתנהלות המתלונן כדי להצדיק הקלה בעונשו של הנאשם. כאן הפנה הסניגור לפרובוקציה שיצר המתלונן, לנסיגתו במהלך העדות לצבוע את הארוע בצבעים שחורים, לכניסה עם רכבו בניגוד לתמרור "אין כניסה", להפרזה בתיאור הזמן שהמתין, לכאורה, לנאשם שיצא להזיז רכבו ולאיוס שהפנה כלפי הנאשם בפגיעה ברכבו. לדברי ב"כ הנאשם אמנם בהכרעת הדין נדחתה טענת הנאשם להגנה עצמית, אך רכיבים מסויימים מאותה הגנה התקיימו בשלב כלשהו של הארוע, כשחטאו של הנאשם הסתכם בחריגה מפרופורציה בלבד; שלישית פירט הסניגור בקשתו לביטול ההרשעה - כאן הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם המתאפיין בלב רחב, בעזרה לזולת ובנתינה. מתמונות שהוגשו (נע/1) עלה כי במהלך מבצע "צוק איתן" פתח הנאשם עמדה של בית קפה "ארומה" וחילק ארוחות לחיילים במשך חודש תמים; בהזדמנות אחרת, חבר ליחידה קרבית ואירגן ארוחה הכוללת בשרים. עוד הפנה ב"כ הנאשם למכתבי המלצה שקיבל הנאשם (נע/2) מאת יו"ר הנהגת ההורים ברעננה, רב הקהילה, רכזת תעסוקה לעובדים בעלי צרכים מיוחדים, מנכ"ל עמותת עטלף הקשורה לשיטת 13 של צה"ל ו"הבית של בנג'י" (לחיילים בודדים ברעננה) - הכל על תרומתו רבת השנים לקהילה, לצה"ל, לבית הכנסת בעיר (תרומת ספר תורה), לתמיכה בעובדים בעלי צרכים מיוחדים ועוד. הסניגור התייחס לתסקיר שרות המבחן ממנו למד על נטילת אחריות, הבעת חרטה והבעת צער מצד הנאשם שלא עצר את הארוע טרם הסלמה. צוין כי הנאשם שהה במעצר במשך יומיים בעקבות הארוע. הסניגור מודע להלכה לפיה רק במקרים חריגים יסטה בית המשפט מהמלצה שלילית של שרות המבחן, אולם טען שהרשעה תביא לסגירת אחת המסעדות הרווחיות של הנאשם (בשדה התעופה) ולחוסר יכולת לגשת למכרז לפתיחת מסעדה חדשה נוספת.

על כן, ביקש ב"כ הנאשם לבטל הרשעתו בדין. לחילופין, ביקש להסתפק בענישה צופה פני עתיד.

דין והכרעה

7. על נסיבות ביצוע העבירות עמדתי בהרחבה בהכרעת הדין ותמצית הדברים הובאו לעיל. נדמה שלארוע מושא הכרעת הדין מאפיינים ייחודיים והוא נבדל מאותם ארועים "קלאסיים" של עבריינות רחוב או של עבריינות בדרכים, תופעה המוכרת בשם "זעם בכבישים" (ראה, לדוגמא, עפ"ג (מחוזי מרכז) 4625-01-17 חן נ' מדינת ישראל (18.4.17); עפ"ג (מחוזי מרכז) 33047-04-14 נחום נ' מדינת ישראל (8.7.14)). באותם מקרים, מדובר בנאשמים שעקב ויכוח בכביש, בשל מה בכך, ובדרך כלל בהיעדר כל התגרות, תקיפה קודמת או גרימת נזק מצד המתלוננים, תוקפים את קורבנות העבירה וגורמים להם לחבלות חמורות. במקרים כאלה, קבעה הפסיקה, יש לנקוט ביד קשה כלפי העבריינים ולהטיל עליהם - בהיעדר נסיבות מיוחדות - מאסרים לריצוי בפועל - הן על מנת להרחיקם מהחברה בהיותם מסוכנים לה; הן על מנת להרתיע אותם ולהרתיע נאשמים בכוח; והן על מנת להשיב להם כגמולם.

במקרה שלפנינו, אין חולק כי הנאשם פגע בערכים חברתיים מוגנים שעניינם שמירה על שלומו ובטחונו של אדם, מניעת פגיעה באדם, שמירה על שלווה חיו ושלמות גופו של אדם וכן, שמירה על קניינו ורכושו של אדם. עוד אין לזלזל בחומרת התנהגותו של הנאשם, אשר חבט ברכבו של המתלונן באמצעות מקל, תקף את המתלונן באמצעות ידיו, כדי גרימת חבלה של ממש, והמשיך לגרום נזק לרכב המתלונן באמצעות טבעת ברזל. הנזקים שנגרמו לרכב המתלונן (ראה התמונות ת/3ד') יעידו על עוצמת הכוח שהופעל, כשבחלק מן הארוע מתנהל הנאשם בצוותא חדא עם אחרים. אין גם להקל ראש בחבלה שנגרמה למתלונן (סימנים אדומים בחזה) ובנזק הכבד שנגרם לרכבו (בשווי של כ-39,000 ₪) - כל אלה נסיבות מחמירות.

יחד עם זאת, וכמפורט בהכרעת הדין, נראה שבמקרה שלפנינו חברו להן מספר נסיבות מקילות שיש להתחשב בהן בקביעת מתחם העונש ההולם, וביניהן - התנהלותו של המתלונן עובר לארוע, כשנכנס לשטח התפעולי של בית הקפה בניגוד לתמרור "אין כניסה"; טענתו לפיה המתין לנאשם במשך כ-20 דקות עד שזה ניאות לצאת מבית הקפה (כך גם נוסח כתב האישום), בעוד שבפועל דובר בהמתנה של כ-2 דקות בלבד; האיום המרומז שהפנה המתלונן כלפי הנאשם שייאלץ לפגוע ברכבו אם לא יזיז אותו; הימנעותו מלהזעיק נידת משטרה על מנת למנוע הסלמת הארוע; ופגיעה בחלקו האחורי של רכב הנאשם כשבתו הקטנה של הנאשם יושבת ברכב (אף אם המתלונן לא היה מודע לעובדה זו); זאת ועוד, הארוע כלל לא תוכנן מראש על ידי הנאשם והוא נקלע אליו ללא הכנה מוקדמת ובהפתעה; גם החפצים בהם השתמש הנאשם (קרש העץ וטבעת הברזל) לא הובאו או הוכנו על ידו מראש והוא התכופף להרימם מהרצפה במהלך הארוע.

8. במצב דברים זה, אני קובע כי מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירות נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שרות ל-10 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נלווים.

9. באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות לקחתי בחשבון את אלה -

א. הנאשם כבן 42, נשוי ואב ל-4 ילדים, יציב מבחינה תעסוקתית, עצמאי ומנהל מספר מסעדות שבבעלותו.

ב. לנאשם רישום פלילי קודם רלוונטי, משנת 2011 (ארוע משנת 2007) בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים - עבירות דומות לעבירות בהן הורשע בתיק זה - כשההליך הקודם הסתיים ללא הרשעה בדין ובהטלת צו של"צ בהיקף של 170 שעות.

ג. מתסקיר שרות המבחן עולה כי הנאשם לא נוטל אחריות על מעשיו, שב וטוען כי פעל מתוך הגנה עצמית והדגיש את זכאותו וחפותו. עוד עולה כי בשקלול הפרמטרים שנבדקו על ידי שרות המבחן נשקפת מהנאשם רמת סיכון בינונית ואם יבצע עבירת אלימות חומרתה צפויה להיות בינונית. יחד עם זאת, שרות המבחן ציין שהנאשם מבטא הכרה ביחס לפסול שבהתנהגותו, לקח בחשבון את היציבות במקום עבודתו, את העובדה שהנאשם הסכים להשתלב בהליך טיפולי במסגרת השרות ואת העובדה שההליך המשפטי היווה עבורו גורם מרתיע ומציב גבול.

ד. פעילותו ההתנדבותית המבורכת של הנאשם במהלך השנים, לרבות תרומות שהרים למוסדות ציבוריים, סיוע לעובדים בעלי צרכים מיוחדים, סיוע לחיילים בודדים ותרומת ארוחות מבתי הקפה שבבעלותו לחיילים בעתות מלחמה ושלווה.

10. לאור המפורט לעיל, נראה כי יש למקם עונשו של הנאשם קרוב לתחתית מתחם העונש ההולם שנקבע על ידי לעיל.

11. באשר לבקשת ההגנה לביטול ההרשעה - הרי שלא ראיתי אפשרות לסיים את ההליך תוך הימנעות מהרשעת

הנאשם בדין. כידוע, צעד של הימנעות מהרשעה, מקום בו הוכחה אשמתו של נאשם בביצוע עבירה הוא צעד חריג השמור למקרים חריגים ונדירים. לצורך כך, על הנאשם להוכיח קיומם של שני תנאים מצטברים - האחד, כי סוג העבירה, חומרתה ונסיבותיה מאפשרים לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי בהרשעה; והתנאי השני, הוא כי נסיבותיו האישיות של הנאשם והפגיעה הצפויה בו עקב ההרשעה הם כאלה שיש בהם פוטנציאל ממשי לפגוע בסיכויי שיקומו ובתעסוקתו (ראה: ע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997); ע"פ 9893/06 **לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.07); רע"פ 2136/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (29.3.15); רע"פ 1931/15 **מויססקו נ' מדינת ישראל** (26.3.15); רע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מדינת ישראל** (10.11.14); רע"פ 7109/14 **צור סייג נ' מדינת ישראל** (20.11.14); רע"פ 2180/14 **שמואלי נ' מדינת ישראל** (26.04.14)).

12. לטעמי, שני התנאים אינם מתקיימים בעניינו של הנאשם - **ראשית**, אף בהינתן הנסיבות המקלות בביצוע העבירות, כמפורט לעיל, נדמה שקשה לוותר על הרשעה במקרה זה מבלי לפגוע באינטרס הציבורי הכללי. בסופו של יום, הנאשם תקף את המתלון וגרם לו לחבלות, לאחר שהרים קרש עץ מהרצפה, היכה באמצעותו ברכבו של המתלון, המשיך להכות ברכב באמצעות טבעת ברזל, גרם לנזק בהיקף שאינו מבוטל לרכב הנאשם, כשבחלקו האחרון של הארוע הוא התנהל בצוותא חדא עם אחרים. מהראיות עלה כי עד תביעה הגדיל לעשות ואחז בנאשם במהלך הארוע על מנת להפריד בינו לבין המתלון. בנסיבות אלה, וכשמדובר בהתנהגות החורגת מכל פרופורציה, בפרץ אלימות של ממש שבא "להחזיר למתלון כגמולו" (אף בהינתן שהמתלון פגע באחורי רכב הנאשם כשבתו יושבת ברכב), נראה שלא מדובר בארוע קל ערך או כזה המצדיק בחינת הימנעות מהרשעה.

מעבר לנדרש אציין כי גם לו הייתי מגיע למסקנה שחומרת העבירות ונסיבות ביצועיהן מצדיקות שקילת הימנעות מהרשעה, עדיין נראה שהנזק הצפוי לנאשם מהרשעה (חוסר יכולת, לכאורה, להמשיך ולהפעיל את בית הקפה בשדה התעופה; וחוסר יכולת, לכאורה, להגיש מכרז להפעלת בית קפה חדש) אינו כזה המצדיק נקיטת צעד חריג ונדיר - כל זאת בהינתן שהנאשם עצמאי המפעיל 7 מסעדות וכששרות המבחן אינו ממליץ על נקיטת צעד זה כלפי הנאשם. זאת ועוד, לנאשם רישום פלילי משנת 2011 בגין אותן עבירות ממש, שם בית המשפט כבר בא לקראתו ונמנע מהרשעתו בדין, כך שאין מדובר בהסתבכות ראשונה של הנאשם עם החוק.

13. לאור האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 3 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שרות. הנאשם ירצה את עבודות השרות, בהסכמתו, וכמומלץ על ידי הממונה על עבודות השרות כעולה מחוות דעתו מיום 2.10.17, בבית חולים לוינסטין, רח' אחוזה 278 רעננה, חמישה ימים בשבוע, 8.5 שעות עבודה יומיות.

לצורך תחילת ריצוי העונש על הנאשם להתייצב ביום 10.12.17 שעה 08:00 ביחידת עבודות השרות, מפקדת מחוז מרכז, ת.ד. 81 רמלה, 72100.

מובהר לנאשם כי במידה ולא יישמע להוראותיו של הממונה על עבודות השרות או יפר נהליו, יהא מוסמך הממונה על עבודות השרות להורות על הפסקה מנהלית של עבודות השרות והנאשם ירצה את יתרת העונש בכליאה ממשית.

ב. 7 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום והתנאי הוא שלא יעבור כל עבירת אלימות (גם כלפי

עמוד 6

רכוש), לרבות עבירת איומים.

ג. פיצוי למתלונן (ע"ת 1) בסך 2,500 ₪ אשר ישולם עד ולא יאוחר מיום 3.12.17.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ה תשרי תשע"ח, 15 אוקטובר 2017, בנוכחות ב"כ המאשימה, עו"ד אבישי רובינשטיין, הנאשם ובא-כחו.